

BECSY ANDRÁS

A mozdulat

A város minden cigarettafüstje
vattacukor-felhővé gyúlik össze
a korcs tetők felett, s hogy megfüröszse
az utcákat, sok kémény, mint a túske,

szitává szúrja penészszagú, szürke
szövetét, hogy majd a rozsdától görcsbe
merevedett játszóterek szürcsölve
igyák levét a földalatti üstbe.

Adok egy ezüst-füstszálat örökbe,
merüljön el a vattacukor-gömbbe,
őrizze az őz-asszony mozdulatát,

aki, amíg lábujjhegyen mögötte
becsukódott lent a kapu örökre,
pocsolyámat könnyeden ugrotta át.

Egyszer

Aztán az ágyazásnál
Rám néztél,
Múltunk lett,
Közös,
Szoborcsoport lettünk,
Senki sem számított rá,
Hogy figuratívvá vessük magunkat,
Idegenek a park szélén: az újak,
Egy zászló van közöttünk,
Azt húzzuk szét,
Te az egyik oldalán a szövetnek,

Én a másik oldalán,
Hogy jól lássák,
Mi van rajta, mik vagyunk, mit jelképezünk,
Szörnyű, csóválta fejét az arra
Sétáló vasárnapi család feje,
Hogy ilyen megtörténhet,
Hogy ki engedélyezte ezt,
Aztán otthagytak minket,
Benőtt a borostyán,
Körénk tulipánt ültetett
A Városgazdálkodás,
Beleolvadtunk,
Legalizálódtunk,
Asszimilálódtunk,
Ez is jó, mondták, érdekes,
Más, mint a többi, ilyen a művészet,
Érzékeny pont, de
Haladni kell a korrallal,
Mutatott rá a sétáló
Vasárnapi család feje,
És mi csak egyre
Húztuk szét a zászlót,
Te a túloldalon, odaát,
Egyik nap fáradt voltál,
Másik nap olvastál,
Gyerekek álltak köréd,
Aranyra simogatták bronz-kezed,
Hogy ne féljenek éjjel,
Hogy szeresd őket,
Hogy szerencséjük legyen,
Én meg rágyújtottam,
Műanyag cilindert tettek rám
Szilveszterkor az ünneplők,
Átfogták derekam,
Lábamra támaszkodtak
A hányni vágyó
Részeg öklendezők,
És húztam a zászlórészemet,
És húztad a zászlórészted,
S reméltük,
Hogy hátha,

Még ha törünk is,
De elszakad
Egyszer.

Kötény

Került akkor
A pincérek derekára,
Régimódi sárga fotó,
S a tükör előtt
Vártam érkezésed,
A szélső asztalnál
Igazgattam magam
Tökéletes szerűvé,
Hogy szépen szakítsam szét,
Befejezetté tegyem
Kettőnk történetét,
S negyedóra múlva már
A szembe-széken mosolyogtál
Hiábavaló igyekezetemen,
Akár a pályán a rutinos bekk
Az első meccses centeren,
Aki egy régi cselet hozott
A másodosztályból,
Pedig még ajándékot is vittem,
Fájdalomdíj, hátha gyorsabban
Letudom a dolgunk, s a délelőttöt,
Te meg az utolsó mondatnál
Az asztallap alatt
Mefogtad hímtagom,
S akkor keményedve
Keményen belém verted,
Milyen is az első osztályban játszani,
Meddő a támadás, feladtam,
Lazán szereltél, luftra mentem,
Cseled
Megszégyenítő volt:
Kötény!